

Arrest

nr. 75 303 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2008 vraagt verzoeker asiel aan.

1.2. Op 16 maart 2009 dient verzoeker, samen met zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 19 november 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatie-

beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 38 623 van 11 februari 2010 wordt het beroep verworpen. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard.

1.4. Op 26 januari 2011 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 61 361 van 12 mei 2011 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan geweigerd.

1.5. Op 8 april 2011 dient verzoekers echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 1 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 11 juli 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient hiertegen beroep in. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 72 025 van 16 december 2011.

1.8. Op 11 juli 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tevens tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die werd ingediend door verzoekers echtgenote. Tegen deze beslissing diende verzoekers echtgenote een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 72 024 van 16 december 2011 wordt de voormelde beslissing vernietigd.

1.9. Op 29 juli 2011 dient verzoekers echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 16 september 2011 wordt aan verzoeker en zijn echtgenote het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten middels de bijlage 13quinquies. Dit bevel wordt op 19 september 2011 ter kennis gebracht van verzoeker.

1.11. Op 23 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 22 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing, waarbij verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker neemt op 30 november 2011 kennis van deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

U.M.W.U. {...} (RR xxxxxxxxxxxx)

geboren op 08.02.1977 te Colombo

nationaliteit: Sri Lanka

adres: Romeinsesteeweg 770, 1780 Wemmel

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter — § 3 2° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort op naam van U.M.W.U. {...} uitgereikt op 31.10.1996 en geldig tot 31.10.2001, en een emergency passport op naam van U.M.W.U. {...} geldig tot 23.03.2007 voor. Uit §2 van art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de

aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort en emergency passport' leveren slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren (art 9ter §2 en §3 — 2°). Betrokkene legt tevens zijn geboorteakte voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1° lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn/haar identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Derhalve is de aanvraag onontvankelijk. Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11). Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bevestigd op 16.09.2011 en ter kennis gebracht op 2 1.09.2001, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

• Schending van de formele motiveringsplicht

• Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (redelijkheidsbeginsel)

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

Artikel Ster § 3 2°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald tn § 2, of da aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort op naam van UMWU {...} uitgereikt op 31.10.1996 en geldig tot 31.10.2001, en een 'emergency passport' op naam van UMWU {...} geldig tot 23.03.2007. Voor. uit §2 van art Ster volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van Identiteit" moeten zijn, Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art Ster) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag Ster verlopen paspoort en 'emergency passport' leveren slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren (art Ster §2 en §3 21,

Betrokkene legt tevens zijn geboorteakte voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art Ster, §2, 1° lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art.

Sier, §2, 1° lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de, verplichtingen zijn/haar identiteit aan te tonen, art. 9ter, Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld.

Verzoekende partij legt als identiteitsstuk, een paspoort en een "Emergency Passport" voor. Ofschoon deze niet meer geldig zijn, kan de identiteit toch bewezen worden aan de hand van deze stukken.. Het getuigt van slechte wil te stellen dat de nationaliteit en identiteit van verzoeker slechts bewezen konden worden tot 23.03.2007. Verwezen wordt naar een arrest RvV nr 28.898, waarin bevestigd wordt dat er geen bewijs van actuele nationaliteit moet voorgelegd worden.

Bovendien heeft de overheid, de DVZ, het rechtmatig vertrouwen gewekt bij verzoeker dat deze documenten inderdaad volstonden om zijn identiteit te bewijzen: de DVZ heeft deze stukken wel aanvaard als identiteitsbewijs in het kader van zijn eerste aanvraag Ster !!! (deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard omwille van ontoereikende medische elementen in het dossier, maar de DVZ sprak zich niet uit over de identiteitsstukken). Kopie .beslissing DVZ als bijlage."

2.2. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het gestelde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en betoogt zij dat onder de 'constitutieve elementen van de identiteit' ook de actuele nationaliteit dient te worden verstaan. Daarbij verwijst zij ook naar de voorbereidende werken. De stukken die verzoeker heeft voorgelegd tonen zijn actuele nationaliteit niet aan zodat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), dat in werking trad op 10 januari 2011 luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op

voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

2.5. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje "*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.6. De vaststellingen in de bestreden beslissing "*Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort op naam van U.M.W.U. {...} uitgereikt op 31.10.1996 en geldig tot 31.10.2001, en een emergency passport op naam van U.M.W.U. {...} geldig tot 23.03.2007*" en "*Betrokkene legt tevens zijn geboorteakte voor*" vinden steun in het administratief dossier. Het wordt niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een paspoort en een "*emergency passport*" overmaakte waarvan de geldigheidsduur afgerond sedert bijna ruim vijf en half jaar verstreken was.

2.7. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoeker met een vervallen Sri Lankaans paspoort en "*emergency passport*", samen met een geboorteakte, nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9 ter, §2, van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het vervallen paspoort niet aanvaardt "*als bewijs van actuele nationaliteit en dus een sluitend bewijs van identiteit*" omdat hij verwijzend naar het gestelde in artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat "*Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, [...] het hem/haar toe[komt] bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze*

laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure.”

2.9. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.10. Op grond van het gestelde in artikel 9 ter, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het “bewijselement” onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief te worden beantwoord.

2.11. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de in punt 2.4. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.13. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een paspoort het bewijs vormen van de nationaliteit, ook als is het inmiddels vervallen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken paspoort van een natie die niet langer bestaat. In casu gaat het om een verstreken een paspoort van een bestaande staat.

2.14. Voor wat betreft de Sri Lankaanse nationaliteit die op dit paspoort vermeld wordt en waarop verzoeker zich beriep in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Naast het vervallen paspoort en het vervallen emergency passport blijkt tevens dat verzoeker zijn geboorteakte voorlegde. Verzoeker heeft aldus verschillende bewijselementen voorgelegd die, zoals blijkt uit de memorie van toelichting, samen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen.

2.15. De beschouwingen van de verwerende partij vinden geen steun in de betrokken wetsbepaling noch in de voorbereidende werken en staan haaks op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat expliciet bepaalt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden (cf. de in punt 2.5. geciteerde passages). Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt voor.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER